

Drobek

Sepsáno mezi 11.srpnem a 21.říjnem 2010

25

Předmluva

Počátky osídlení údolí řeky Arkansas opouštějící na východní straně Skalisté hory sahají do roku 1858, kdy v okrese Pikes Peak County spustili nálezem žlutého kovu zlatou horečku. První budovy vznikajícího Cañon City se datují do roku 1859. V roce 1862 si i Cañon City připisuje nález zlata, tentokrát ale černého. Nedaleko města je uveden do provozu první ropný vrt na území státu Colorado.

Neméně důležitá část historie Cañon City se začala psát po roce 1891, kdy bylo v nedalekém Cripple Creek objeveno jedno z nejbohatších ložisek zlata v celých spojených státech. V původně ospalém městečku se najednou prohánějí dobrodruzi sázející vše na jednu kartu a děvky, které jim od toho málo nalezeného velice rády pomohou.

Na začátku 21. století má město 15 tisíc obyvatel a svou zástavbou vyplňuje údolí řeky Arkansas. A je to právě řeka Arkansas, či spíše její koryto, díky kterému se Cañon City v roce 2060 dostává do nejpřísněji střežených plánů armády.

Podél řeky, stísněné kousek před městem stále strmějšími stěnami kaňonu, vede železniční trať kopírující koryto. Kromě železnice je zde i obslužná cesta vedoucí několika tunely, po nichž má i jméno - Tunnel Drive. Avšak cesta vzhledem k šířce údolí neumožňuje vedení železnice i cesty zároveň a tak cesta po třech kilometrech končí. Právě snadná kontrola jediného přístupu do kaňonu, blízkost významné vojenské posádky v Colorado Springs a snadná dostupnost z hlavního města nahrálo tomu, že se zde na jaře roku 2061 začalo s přípravou výstavby vojenského bunkru, v plánech označovaného číslem 901. Stavba bunkrů byla v té době záležitostí naprosto běžnou a i přímo v Cañon City byl jeden pro civilní obyvatelstvo.

Narozdíl od toho ve městě byl plánovaný bunkr 901 dimenzován na přímý zásah konvenční mezikontinentální balistickou střelou a odolný i pro případ použití jaderné hlavice do pěti kilometrů od bunkru. Z celkově plánovaných pětaticeti pater zabíraly sklady patnáct nejnižších. Bunkr měl být naprosto samostatný co se potravin, vody a vzduchu týče. Celá čtyři patra vyplňovaly hydroponické farmy a chovné stanice.

Vzhledem k velikosti a náročnosti stavby byli při výstavbě využiti kromě ženijních jednotek i civilní specialisté denně přivázeni třemi zatemněnými autobusy. Oblast byla uzavřena s odůvodněním, že se jedná o oblast kontaminovanou uniklým radioaktivním odpadem. Po celou dobu výstavby, která se proti původním plánům díky neustálému rozšiřování protahovala, nedošlo k jedinému úniku informací. Stavební část byla dokončena na jaře 2065 a na podzim 2066 byl bunkr dostrojen a hermeticky uzavřen.

Zima 2066 se zapisuje do dějin jako počátek Čínskoamerické války. Čína, potýkající se s nedostatkem fosilních paliv, zahajuje konflikt útokem na Aljašku. Snaha o rychlé zabrání ropných polí je zmařena rychlým protiútokem a frontová linie Anchorage se stabilizuje. Zatímco jsou desítky tisíc lidských životů mařeny v nesmyslných útocích je roku 2075 rozhodnuto o modernizaci zakonzervovaného bunkru 901 u Cañon City.

10. ledna 2076 je Aljaška dobytá zpět a zdroje uvolněné ze zásobování fronty umožňují zahájení prací na modernizaci. Původní jaderný reaktor "devětsetjedničky" je vyměněn za výkonnější fůzní poté, co byla koncepce zdroje dostatečně prověřena právě na linii

Anchorage. Řídící centrum je osazenou novější generací počítačů a začíná zavážení skladů materiálem. Vzhledem k pokračujícímu válečnému stavu, přesunutému na území Číny, není dostatek všech požadovaných komodit a tak se doplňuje vším co je zrovna k dispozici.

23. října 2077 je jedním z mála dní, kdy jsou vrata bunkru otevřená pro nákladní vozy stojící v koloně a trpělivě vyčkávající na skládku materiálu. Zatímco se na povrchu snaží nakladače krmit nenasytné nákladní výtahy je řídicím centru rušno. Modernizovaný řídicí počítač co dvě minuty ověřuje spojení s ostatními bunkry a ve volném výpočetním čase přepisuje databázi plnicích se skladů. Skupina dvanácti techniků provádí provozní testování nově zabudovaného hardwaru a načítají aktualizace z kazet holodisků vždy po deseti kusech najednou.

11:40 - 23. října 2077

Chodbami bunkru se rozezněl signál ohlašující bojovou pohotovost. Na obrazovkách velínu se rozsvítily obrazovky s nápisy upozorňující na odpočet do uzavření bunkru. Službu konající nadporučík Dave Pallerson se s otázkou obrátil na vedoucího techniků Jima Corna.

"Co to má sakra znamenat? Mám to brát vážně nebo je to zase jen nepovedený test?"

Obličeje přítomných techniků byly však protentokrát překvapené jako ten jeho. Obrazovky chrtili další a další informace.

"Pane! Počítač hlásí výpadek spojení s velitelstvím linie Anchorage. Před přerušením odeslali pouze zprávu o nepotvrzených odrazech na radaru."

Nadporučík se zamyslel a s dotazem se obrátil zpět na Corna.

"Neprobíhá náhodou modernizace počítačů i na Aljašce?"

Po kladné odpovědi si pomyslel něco o bordelu v organizaci a přemýšlel nad postupem. V směrnících se s podobným případem nepočítalo a tak bylo vše na jeho rozhodnutí.

"Zastavit odpočet do uzavření, zrušit poplach a nastavit ruční ovládání vrat. Nehodlám přijít o jedinej náklad'ák rozlisovanej vratama. Chci hlášení o vývoji situace každých pět minut."

12:09 - 23. října 2077

Počítač bunkru 901 obdržel data z velitelství protivzdušné ochrany v Denveru o odrazech na radaru a obnovil bojový polach. Přibližně minutu poté se základna protivzdušné ochrany odmlčela. Seismograf mající jako jediná část bunkru pevné spojení se skalním podloží zaznamenal záchvěv a odeslal údaje do počítače.

V bunkru samotném se kromě strohého výpisu nefungujících spojení a hlášení činnosti seismografu neobjevilo nic nového.

Intercom na velíně se zapípal a blikající kontrolka dávala vědět o žádaném spojení.

"Denver to dostal pane! Vysílačka je plná zmatených hlášení o škodách."

Nadporučík Pallerson ignoroval nepředpisové hlášení a ukončil spojení. Jak je sakra možné, že z Denveru se nikdo neozval a hlášení mu podávají až jeho podřízení na povrchu. Vyžádal

si spojení s posádkovým velitelstvím v Colorado Spring. Po chvíli marného čekání videolinka ožila a na obrazovce se objevil vyděšený ženský obličej.

"Tady Colorado Springs, s kým mluvím?"

"Co se to tam kurva děje četaři, nemáme spojení s Denverem a Vy ani nepoznáte nadporučíka. Dejte mi k tomu svého nadřízeného a nachystejte si kartáček na rajony!"

Četař Perksová chvíli nechápavě hleděla do obrazovky a poté spustila.

"Tak zaprvé. Na obrazovce vidím uplný kulový a i kdybych Vás viděla, tak mi to je putna. Problém je někde na lince a já nebudu řešit, kdo za to může. Zadruhé jsem tu teď nejvyšší šarže já, pač všichni vyrazili prohledat zbytky toho, co zbylo z velitelství v Denveru. A zatřetí jsme všichni v uplně stejný prdeli a chcípeme tu jak mouchy, pač esli si to ještě nepochopil, tak právě začala světová válka!"

Poslední větu už zcela hysterická řvala to černé obrazovky. Úderem do klávesnice přerušila spojení, strhla si sluchátka a vyběhla z prázdného komunikačního centra.

12:11 - 23. října 2077

Ve velíně hledělo dvanáct párů očí na nadporučíka Pallersona. Tušil, co se jim právě honí hlavou a zvažoval postup. Tušil, že mnoho času na rozhodování není a tak začal chrlit rozkazy.

"Urychlete maximálně zavážení skladů a prázdné vozy odešlete pro skupinu jedna. Je mě jedno jak, ale chci vědět o každém podezřelým prdnutí ptáka ve vzduchu. A jestli do minuty nedostanu to podělaný kafe, tak to někdo nepěkně odskáče!"

Skupinou jedna byli myšlené rodiny vojáků a civilních zaměstnanců bunkru včetně seznamu důležitých osob žijících v Cañon City. Záchrana co největšího možného množství lidí nyní byla na prvním místě. Ze skupiny nákladních automobilů vířících prach při cestě zpět do města se oddělil vůz s návěsem a začal se škrábat po stoupající nepoužívané silnici. Po dosažení nejvyššího bodu slepé cesty byl návěs oddělen a usazen do předem vybudované základny. Propojení jednotky mobilní radarové stanice s podzemním vedením bylo dílem okamžiku. Osádka vozu zkontrolovala funkčnost spojení a místo urychleně opustila.

12:25 - 23. října 2077

"Oko jedna na místě pane. Systémy naběhly v pořádku a jsme nyní online"

Operátor mírně upravil nastavení antény a zahájil tak první hodinu služby. U vrat bunkru mezitím stačila kolona vozů vyklopit vyděšené civilisty a vydat se na druhou cestu k městu. Proud lidí byl směřován ke schodišti, po kterém sestupovali do nižších pater. Výtahy byly momentálně plně vytížené při vykládání posledních dvou nákladních vozů. Kolona dovezla všechny rodiny zaměstnanců a část osazenstva vojenského výzkumného ústavu včetně právě odcházející uklízečky. Ta se nyní poměrně hlasitě dožadovala propuštění z "tohodle bordelu".

12:37 - 23. října 2077

Operátor zamrkal, protřel si oči unavené zíráním do obrazovky a podíval se znovu. Na severozápadním kraji zobrazované oblasti ve vzdálenosti 300 km se na malý moment objevil nepatrný bod. Ještě jednou probliknul a už na obrazovce zůstal. Nejen že na okraji nezastavil, ale zahájil pohyb po obrazovce směrem jihovýchodním. Během pěti vteřin, kdy se operátor z šoku vzpamatovával, urazil bod vzdálenost desetiny dosahu radaru. Další dvě vteřiny mu zabraly na odeslání dat o neidentifikovatelném cíli na řídicí počítač.

Po ověření dat zasílaných z radarové stanice řídicí počítač stanovil čas dopadu na 35 až 58 vteřin v závislosti na konečném cíli a měnící se rychlosti střely. Sekvence uzavření byla počítačem opětovně spuštěna již ve zrychleném režimu. Do odpočtu tentokrát nikdo nezasáhl.

Chlouba čínského raketového výzkumu nesoucí jméno Východní vítr zahájila poslední část téměř dvacetiminutového letu třetí vlny útoku. Mezikontinentální balistická střela s kódovým označením DF 215C stačila při svém 10 700 km dlouhém letu přeletět Čukotku, nejvýchodnější výspu bývalého velkého Ruska. Minula ve výšce 700 km území válkou poničené Aljašky, jejíž povrch před necelou hodinou sežehlo osm raket první vlny útoku.

Pokračovala v letu nad okupovanou Kanadou, přeletěla i Montanu a Wyoming aby po vstupu do vzdušného prostoru státu Colorado zahájila sestup. Po bezproblémovém průchodu horních vrstev atmosféry a zpomalení na rychlost čtyř kilometrů za sekundu se ve výšce padesáti kilometrů nad povrchem provedl poslední kontrolní přepočítání trajektorie. Na impuls řídicí jednotky se kopule teplotního štítu oddělila ve dvou částech a sluneční svit po dlouhých dvaceti letech spatřilo šestnáct termionukleárních hlavic. Ty poslušně příkazu postupně opouštěly zpomalující nosič a zaujaly pozici v mřížce s rozestupy po pěti kilometrech. Všechny šestnáct hlavic neslo neutronovou pumu o síle pět kiloton. Klamných cílů nebylo třeba - identická střela druhé vlny útoku na sebe před půl hodinou nalákala protiraketovou obranu města Denver a tři proklouznuvší konvenční hlavice rozmetaly do okolí obě radarové stanice včetně budovy řízení střel Patriot sedmé generace.

Přišel její čas. Výbuch rozpoutal peklo ve výšce 300 metrů nad povrchem. Spojená síla všech šestnácti hlavic zasáhla Denver coby Thorovo kladivo a žár o teplotě přesahující 4000 °C sežehl vše pod každou z nich. V epicentrech výbuchů nezůstalo kromě dva a půl metru tlusté vrstvy skelné taveniny absolutně nic. Tlaková vlna šířící se všemi směry měnila nespálená lidská těla v rosol. V jeden moment tak zemřelo 650 tisíc z téměř milionové populace hlavního města státu Colorado. Na následky extrémního ozáření pak všichni zbývající do 24 hodin po výbuchu.

14:05 - 23. října 2077

Nadporučík Pallerson seděl v křesle velínu a pročítal na terminálu hlášení. V okamžiku výbuchu ztratili veškeré zbývající spojení s vnějším světem. Seismograf mezitím zaznamenával otřesy ze všech směrů a bral tak poslední iluze o možnosti brzkého opuštění železobetonové krypty. Z povrchu se podařilo zachránit jen o vlásek všechen personál uvolňující vozy z prostoru hlavních vrat bunkru. Nákladáky stačili v posledních třech

minutách dovést druhou várku zachráněných. Podle výpisu nyní ubikace obsadí nových 715 obyvatel. Se stávajícími 186ti se dostal na konečnou sumu 901 duší.

Neušla mu ironie vyplývající ze shodného počtu lidí a čísla bunkru.

Snažil se nemyslet na dalších 20 tisíc do dnešního dne žijících v Cañon City. Civilní kryt pod městem možná ochránil část nejrychlejších před zářením bezprostředně po výbuchu, ale zásoby limitované velikostí skladu na pouhých 30 dní postaví přeživší obyvatele před nelehkou volbu. Zemřít v podzemí pomalu hladu, nebo vylézt zpět do radioaktivního pekla na povrchu a zemřít také.

Uzavřením hlavních vrat a vyplněním vstupního tunelu pěnobetonem počítač aktivoval doposud spící program Archa. Pro obyvatele bunkru 901 začala nová etapa života a na dlouhých 112 let neměli lidské bytosti opustit bezpečí hory.

"Drobek"

19:40 - 6. června 2197

První probuzení bolí. Středem vesmíru je pro tuto chvíli moje hlava procházející mlýnkem. Zatínám prsty do zbytků maskáčů a zmůžu se jen na skučení. Levá noha oproti noze jen nepříjemně brní. Každíčká žilka v hlavě tepe v rytmu pumpy běžící na stabilních 60ti stazích za minutu. Podvědomě vnímám pohyb pod sebou, kodrcání a skřípání náprav protestujících s každým přjetým kamenem. Ležím zády na podlážce korby nějakého povozu, je tma a nevidím jedinou zatracenou hvězdu. Zřejmě jedna z náhlých oblačností a dalších pár týdnů můžeme dát hvězdám sbohem. Před útokem ale hvězdy byly.

Každý ráz se díky mrtvým tlumičům přenáší do hlavy a bolest mě vrací zpátky do reality. Mrtvé tlumiče - fakt blbě spojení - mrtvý jsou všichni ti bastardi a někteří z našich. Slovo "mrtvý" si alespoň pro tuto chvíli v jakékoliv souvislosti zakazují. Vzhledem k nedávné bojové zkušenosti získalo nový, děsivě reálný význam. Kolik se nás vlastně vrací se bojím odhadnout. Na špatné zprávy je ještě čas.

Někdo si i v té tmě našel cestu k mé hlavě a podkládá mi ji něčím měkkým. Nárazy to alespoň trochu tlumí a ostré bodání přechází do souvislého tupého tlaku někde nad pravým okem. Na levé ruce cítím nejdřív něčí ruce a pak to trochu štípně. Tuším, kdo to je. Nic sice neříká, ale Mark byl jediným zdravotníkem naší nešťastné hlídky. Po chvíli je bolest v mezích snesitelnosti a já si dokážu představit i chvíli spánku - tentokrát skutečného spánku namísto předchozího bezvědomí.

Je to Mark. S někým tlumeně mluví, a ačkoliv nerozumím slovům, poznávám i přes řinčení našeho přibližovadla jeho hlas. Jsem rád, že je v pořádku a může teď dávat do kupy moji maličkost. V bunkru se Mark po dosažení plnoletosti hlásil dobrovolně jako jeden z mála ke zdravotníkům. Obdivoval jsem ho za to. Většina chlapů se ke zdravotníkům dostala rozkazem nebo za trest. Málokdo byl totiž ochotný v boji pobíhat mezi zraněnými a bez ohledu na vlastní kůži zachraňovat cizí. Naprostá většina individuí, se kterými jsme přišli do styku,

nechácala význam červeného kříže. Hýbalo se to a tak po tom stříleli - zdravotník nebo voják - stále jen cíl na konci hlavně.

Mark byl už ale od dětství takový. Nerad se pral a spory s dětmi raději urovnal na svůj úkor. A nesnášel krev - úsměvné. Teď jí měl kolem sebe tolik, že by ji mohl stáčet do lahví. Na moji otázku při výcviku. "Proč?" mi s mírným úsměvem odpověděl, že bude mít raději na ruku krev z ran, které sám nezpůsobil. Idealista a snílek v jedné osobě. Jinak člověk, který by se za ostatní bez váhání obětoval.

08:05 - 7. června 2197

Druhé probuzení pro změnu bolí. Tupý tlak se vytratil a v hlavě mi opět melou mozek. Zřejmě jsem probuzení doplnil dostatečným zasténáním a Mark mě chytá za ruku. Prosím o další morfium, ale Mark mi ho odmítá dát.

"Vážně bych ti moc rád dal Charlie, ale nemůžu. Už jsem ti dal druhou koňskou dávku během 12ti hodin. Seš sice kus chlapa, ale tohle by tě zabilo. Musíš to vydržet na základnu. Tam Tě dáme zase do kupy"

Zatínám zuby a snažím se neřvat. Nechci, abych před ostatními vypadal jako bábovka. Tma jako v ranci a mohl bych i někoho probudit. Mezi myšlenkami rychle prolétajícími zbytkem hlavy mi jedna způsobí menší zástavu srdce.

Mark říkal dvanáct hodin? To by už doprdele mělo být dávno světlo! Pravou rukou se snažím z hlavy strhnout obvaz, abych zjistil, že žádný nemám.

"Kurva - já nevidím!"

16:50 - 8. června 2197

Při třetím probuzení se překvapení nekoná. Nevidím a bolet to nepřestalo. Necítit to na vlastní kůži, tak bych řekl, že to začíná být nuda. Tentokrát ale bolest není tak všudypřítomná. Chvillemi se cítím, dalo by se říci lehce a uvolněně. Takže jsme buď na základně, nebo uplynulo dalších povinných 12 hodin.

Během několika chvil přicházím na to, že A je správně. Několik rukou se mě snaží zřejmě šetrně stáhnout z korby na nosítka. Jenže při mojí váze blížící se dvěma metrákům to jde dost ztuha a já jim evidentně nepomáhám. Tak nějak v mlze si uvědomuju, že se blbě chechtám a že jsem se pomočil. Tak tohle nebude jen morfium. Vzhledem ke svému stavu a tělesné konstituci jsem zřejmě obdržel nějaký nový výdobytek (nebo spíše pokus) našich chemiků. Náladička i přes zranění je fajn věc, ale to pochcávání by měly ještě vyladit. Ještě že nepotřebuju na velkou.

19:15 - 8. června 2197

První normální probuzení. Bolest je na úrovni tolerovatelné a umožňující koncentraci myšlenek. A vidím světlo! Tedy bohužel jen to světlo a občas nějaký ten stín, ale i to je vzhledem k nedávnému stavu pokrok.

Doktor Kursky mě právě vyšetřuje a zjištěné skutečnosti diktuje do záznamu. Že je to Dr. Kursky poznávám opět jen díky hlasu. Ten pohybuje tmavý flek by mohl být kdokoliv. To že odpovídám na otázky Kurskymu znamená, že jsem na základně a ne v samotném bunkru. Cesta mezi základnou a bunkrem trvá další plné 3 dny ostré chůze, takže jsem ve skutečnosti rád, že mě dál netransportovali. To může znamenat i to, že zranění nevyžadují složitější chirurgický zásah a je možná léčba i v těch provizorních podmínkách, co tu máme.

Doktor klade jednu otázku za druhou a mé vlastní otázky ignoruje. Po jeho odchodu jsem neklidný a podezřívavý. Jinak přátelský Kursky byl najednou až podivně neosobní. Vysvětlení na sebe nenechává dlouho čekat. Nedlouho po doktorovi mě navštěvuje Mark a nechtěně mi tak při popisu současné situace prozrazuje důvod mého setrvání na základně. Ještě před naším návratem základna ztratila kontakt s dalšími dvěma hlídkami. Mark se snaží mě a sám sebe vymyšlením různých scénářů přesvědčit, že o nic nejde a spojení se obnoví. Já jeho optimismus ale nesdílím a rychle mě napadá spojení s naším přepadením a ztrátou kontaktu. Možná se nejednalo jen o osamělou akci několika zoufalců, ale o promyšlený a dlouho plánovaný útok.

Během druhého rozhovoru s doktorem se nenechám odbýt a dozvídám se nepříjemnou pravdu. Spojení není a nedaří se jej obnovit. Obě hlídky vyslané v rozmezí 24 hodin zmizely a nehlásí se. Poslední ránu si nechává na konec.

"Hele Charlie, seš už velkej chlap a tak s Tebou budu mluvit na rovinu. Rychlost regenerace Tvého organismu je úžasná, ale bohužel má své meze. Obě oči byly silně zasaženy pískem při explozi a je zázrak, že vlastně žiješ. To levé se mi tu snad podaří zachránit a budeš snad i vidět, ale z pravého nebylo popravdě co zachraňovat."

Nevím, jak zrovna vypadám, ale asi to nebude zázrak, když doktor blekotá pár rádooby povzbuzujících vět. Po minutě jeho monologu se zvedá a jen tiše odchází. Naposledy jsem brečel, když mi řekli, že se táta z průzkumu nevrátí. Slzy začnou pod obvazem strašlivě pálit a připomenou mi důvod současné mizérie.

Vzpomínky

Rodiče mi říkali Drobek. Už jako malý jsem vybočoval z řady "normálních" dětí. Nebylo to ale intelektem, nadáním či schopností se učit jak by si to alespoň moji rodiče dozajista přáli. Moje odlišnost byla čistě fyzického rázu - byl jsem velký. Přesněji řečeno jsem rostl rychleji a více než uváděly lékařské tabulky bunkru. Zpočátku to vypadalo jen na rychlejší vývoj plodu, ale nakonec jsem se na svět dostal jen díky císařskému řezu. Porodní váha 9,5 kg hovoří za vše.

V oddělení pro novorozence údajně chyběli dostatečně velké postýlky a tak jsem dostal jednu dospěláckou. Že je něco hodně v nepořádku začali tušit, když se můj extrémní růst nezastavil a já ve 12ti letech měřil 186 cm.

Do současné výšky 235 cm a váhy bezmála 200 kg jsem dorostl před osmnáctými narozeninami a vzhledem k výšce žiji a spím od patnácti let v technické sekci bunkru, kde

jsou vyšší stropy. Nedlouho po mém narození se navýšil počet potratů a mrtvě narozených, což spolu s třemi přiznanými případy mutací novorozenců vzbudilo mezi rodiči v pořadníku paniku.

Následné vyšetřování odhalilo příčinu. Otcové byli ve všech těchto případech průzkumníci a lovci ze severního sektoru. Důsledná kontrola vybavení odhalila nefunkční osobní dozimetry a lajdáckou kontrolu příchozích Geiger-Müllerovým čítačem. Míra kontaktu s neznámými chemikáliemi a dávka záření, které byli někteří vystaveni, byla malá na to, aby způsobila postřehnutelné zdravotní problémy, ale přesto vysoká dost na trvalé změny organismu. Jedním z těchto šťastlivců byl i můj otec.

Hlavní důsledky zjištění byly tři. Na mapě zakázaných míst přibyla podstatná část sektoru severně od trosk Denveru. Kontrola stupně kontaminace se již prováděla duplicitně a to nejdůležitější - všichni zasažení byli natrvalo vyškrtnuti z pořadníku rodičovství, potažmo z databáze dárců. Díky čemuž jsem se stal jediným přeživším důkazem neblahé události v jinak křišťálově čisté historii bunkru. Otec občas vtípkoval, že já bez problémů nahradím i tři kluky, ale matčiny oči prozrazovali obavy.

Fyzická šikana ze strany dětí mi díky velikosti nehrozila, ale posměškům jsem se stejně nevyhnul. Snad i díky své odlišnosti jsem našel několik skutečných kamarádů, kterým můj pochybný genetický původ nevadil. Až na nutnost krmit místo 3 dětí jedno jsem rodičům nezpůsobil problémy.

V sedmnácti měla většina vrstevníků první sexuální zkušenost za sebou. Dívkám prý velcí muži imponují, nicméně já jsem se evidentně ocitl za hranici akceptovatelnosti. Vzhledem k mým tělesným proporcím všechny pokusy o sblížení končily velice záhy slovy - "víš, jsi moc prima, mám tě moc ráda, budeme přátelé, atd. atd.". Poznámky o nutnosti najít si mladou jalovičku z chovné stanice na sedmnáctém patře jsem ignoroval poměrně dlouho. Po otřesu mozku jednoho vtípaláka a týdenním domácím vězení jsem o jalovičce už neslyšel.

Už od dětství jsem měl spoustu známých mezi zdravotnickým personálem díky nikdy nekončícím prohlídkám a testování. Jediným velkým kamarádem (z hlediska věku, ne velikosti) byl Alexej z technické sekce. Velice brzy přišel na to, že uzvednu více než on a tak jsem mu velice často vypomáhal v dílnách při opravách vybavení bunkru. Alexejovi bylo v té době něco málo přes padesát let a já mu vlastně nahrazoval vnuka. Vlastně i díky němu teď rozumím většině technického vybavení, zbraním a vozidlům.

Otec se nevrátil z průzkumu na jaře 2191, necelé dva roky po otevření bunkru. Já jsem k průzkumníkům přestoupil o pět let později po zklamání z běžné vojenské služby v den svých osmnáctých narozenin. Už při výcviku se zbraněmi v šestnácti letech se objevily problémy, se kterými málokdo počítal. Mé ruce byly příliš velké na uchopení malých střelných zbraní a pistole tak vypadala v mých prstech jako zapalovač. Ukazovák jednoduše neprošel lučičkem a tak se mou první zbraní stala vyřazená puška Remington M14 v ráži 7,62 mm. Původně se jednalo o pušku s optikou, ale ta vzala za své spolu s částí pažby. Alexej ji vyhrabal z beden původně určených k likvidaci. Vyměnil unavenou bicí pružinu a stávající lučičk spolu se spouští upravil na rozměry odpovídající mým prstům. Během střelby puška prošla ještě několika úpravami, z nichž nejzřetelnější bylo úprava pažby na pistolovou rukojeť a zkrácení hlavně. Stejně jsem z ní střílel jako z pistole a dlouhá hlaveň mi jen komplikovala nošení v

pouzdrů na opasku. V terminálu skladu jsem sice našel zmínku i hračkách s ráží 12,7 mm (.50 BMG), ale Alexej mě velice rychle uzemnil slovy.

"Tak na to hodně rychle zapomeň chlapče. Už tvoje skoropistole je na hranici prověrky a to jsem musel ještě hodně upravit dokumentaci."

Musel jsem tedy sekat dobrotu s Prckem (jak jsem svou první zbraň pojmenoval) a čekat na svou šanci získání odpovídající velké zbraně. Ostatní mezitím fasovali standardní útočné pušky M16 s ráží 5,56 mm

Každý správný muž má mít nůž (a neprůstřelnou vestu). Do standardní výstroje kromě všudypřítomné M16ky patřila neprůstřelná vesta. Ona až tak úplně neprůstřelná nebyla, ale nám mladým dobrovolníkům dodávala ten správný pocit sucha a bezpečí stejně jako dívkám ve videoarchivu. Na moji zvědavou otázku - co že je to ta Always - mi máma nebyla schopná odpovědět a Rebecca (správkyně videoarchivu) se jen rudým obličejem odešla vysmát na záchod.

Ale zpět k vestám. Už při prvním pohledu na největší velikost mi bylo jasné, že já žádnou mít nebudu. Leda že bych si po jedné navlékl na ruce a nohy. Pocit méněcennosti mě trochu zmírnila ukázka neprůstřelnosti na střelnici. Zásah z běžně vyskytujících se krátkých ručních zbraní nebyl až takový problém, ale hypotetická masáž žeber po dvou dávkách, která zkušební figurínu doslova vydrolila otvory ven, vzala veškeré nadšení z tváří přihlížejících. A to bylo jen běžných 5,56 mm z M16!

"Na větší kalibr venku narazíte jen opravdu výjimečně, ale pro lepší představu Vám představuji méně šťastné kamarádky této vesty". S těmito slovy instruktor, seržant Bob Butcher, otevřel skříň za našimi zády a my měli možnost vidět několik různých vest s výmluvnými cedulkami ráží nad každou z nich. Řadu zahajovaly tři relativně nepoškozené vesty s malými otvory na různých místech. Tmavé zbarvení okolí průstřelů dávalo jasně najevo, že k průstřelům došlo i včetně původního majitele uvnitř. Následovaly dvě, kde již otvory získávaly průměr malíčku (samozřejmě, že ne mého) a cedulka hrdě hlásila 7,62 AP. Když jsem se na seržanta tázavě podíval, tak jen kývl hlavou a řekl:

"Jo Charlie, je to z příbuzné tvójí pistolky - jen lepší munice".

Řadu uzavíraly spíše pozůstatky hadru na podlahu než vesty, za kterou zde byla vydávána. Pouze khaki barva límečku a zbývající přezky v podpaží mimo vlastní zásahy přiznávaly příbuznost s předchozími exponáty. Kromě límce se khaki zbarvení nevyskytovalo a vesta dávala jasně najevo, že o krvácení se jednalo jen na ryze teoretické úrovni - v reálu se nadšenec uvnitř musel samou radostí z "úspěšného" testu rozprsknout všemi otvory do okolí. Cedulka zvědavému návštěvníku sdělila, že sladké tajemství receptu "nájezdník nahniličko" je kule ráže .50 BMG. Při pohledu na naše protažené obličejy se seržant smutně pousmál se slovy:

"Pokud Vás to trochu uklidní tak z těchto šesti vest se dva dostali s pomocí našich zdravotníků ven naživu. A byly to ty dvě první. Pokud budete mít tu smůlu, že narazíte na ráže uvedené v řadě napravo od nich, tak si hlavně nehrejte na hrdiny a držte se při zemi."

Pro ty co mají dobrý sluch, mám jednu pozitivní zprávu. Každá ráže zní trochu jinak a tak máte šanci na hodně rychlé hledání dostatečně odolného krytu. Tedy pokud nemáte pech a

neschytáte hned první kulku. Nahrávky jednotlivých zbraní i se záznamem zvuku jsou k dispozici ve videoarchivu".

Tak plná posluchárna v archivu jako ten večer už dlouho nebyla.

Nakonec jsem se přeci jen dočkal. Alexej si všiml mé pokleslé nálady hned po ukázce neprůstřelnosti vest a rozhodl se konat. Trvalo sice dva dny, než se mu podařilo ze skladu vydolovat několik klasicky zelených beden (oblíbená barva ve skladu), ale očička mu u toho svítily jako dítěti před rozbalováním dárku. Ještě před otevřením mě obohatil přednáškou o třídách odolnosti vest, aramidových vláknech, hustotě tkanin a spoustě dalších věcí, kterým sem stěží rozuměl. To že si vše nastudoval jen den předem jsem nekomentoval - poznal by, že jsem ho tajně špehoval.

Po otevření prvního víka se mi v rukách objevil matně lesknoucí se černý plát s nevýraznou mřížkou v povrchu. Nápis Rabintex na lístku nalepeném na povrchu mi nic neříkal. S otázkou v očích jsem se podíval na Alexeje, který se křenil jako by vyhrál pobyt na povrchu.

"Bomba co člověče! A měly by jich být dole ještě hromady."

"Ty Alexi, já teda o technice trochu něco vím, ale k čemu má bejt sakra tahleta placička?"

Alexej se na mě nejdřív nechápavě podíval a pak vyhrknul:

"Balistický pláty ty trubko! Nejvyšší třídy odolnosti pro pěchotní použití. Máme dole ještě silnější, ale ty se montovaly jako dodatečný pancíř na vozidla a bojový roboty. Pokud dokážu udělat něco s tímhle, tak Ti pak pod stromek udělám i něco z těch silnějších, ale nejdřív musíme vymyslet, jak to přiděláme na Tvoji maličkost Drobku."

Narážku na svůj vzrůst jsem přešel s úsměvem a pomáhal vybalit zbytek z bedny. Každá s těch desek byl silná něco málo přes centimetr a vážila kolem jeden a půl kilogramu. Rozměrem 25x30 cm by spolehlivě pokryla standardní hrudník (na mě budou potřeba alespoň dva vedle sebe).

Ukázalo se, že vyrobit použitelné brnění nebude až tak jednoduché jak jsme si mysleli. Ono to jinak než jako brnění označit nešlo. Jednotlivé pláty jsme lepili na zkoušku k mému oblíbenému vytahanému svetru, jak nás napadlo a výsledek vypadal děsivě. Ne tak, že by děsil vzhledem protivníka, ale mě samotného. Poté co jsem se do první verze nasoukal, Alexej vyprsknul smíchy a se slzami v očích se snažil nafotit moji podobu. Po zhlédnutí fotek na terminálu jsem musel uznat, že takhle by to nešlo. Náš pokus vypadal jako parodie na středověké samurajské brnění. Po odtrhání plátů (i s kusy svetru) jsme ještě několikrát zkoušeli různé umístění plátů a ujistili se, že celé pláty lze použít jen omezeně, kvůli vlastní pohyblivosti. Alexeje poté napadlo místa na bocích použít menší kousky a vytvořit tak něco na způsob destičkové zbroje. Při dalších několika pokusech s nalepenými kusy plechových odřezků jsme měli hromádku rezavé oceli různých tvarů, podle které se již daly v dílně pomocí průmyslového laseru nařezat části z balistických plátů. Svetr jako podklad jsme zavrhli - jednak z něj už skoro nic nezbylo a hlavně se vytahoval pod váhou plátů limitně k nekonečnu.

Problém se vyřešil poměrně jednoduše. Alexejova potřeba schraňovat i poškozené věci vedla k tomu, že část nevyužitého skladiště byla plná použitého vybavení, jehož stav byl někde

mezi nulou a padesáti procenty strukturální integrity (řeceno slovy oblíbeného filmu videoarchivu). Našemu vetešníkovi bylo zkrátka líto vyhodit něco, z čeho by se dal byť jen malý kousek použít. V jedné z polic se tak válely vesty velice podobné těm ze skříně na střelnici.

"Jo Bob si tu pár kousků půjčil. Říkal, že lepší je výsledek vidět, než o něm jen mluvit. Jen tu rozcupovanou si sehnal sám. Moc o tom nemluví, ale ty díry jsou jeho práce při obraně základny před třemi lety. Ztratili jsme tam šest chlapů z desetičlenné posádky a jen díky Bobovi tu zbývající čtyři dejchaj. Bob je taky jeden z mála s dostatečným prověřením pro obsluhu M-dvojky, takže pokud chceš v budoucnu nějakou lepší flintu tak začni u něj. Je to náš neoficiální expert na těžký zbraně."

Vybrané poškozené vesty jsme jednu podruhé rozpáraly na jednotlivé části a z nepoškozených jsme pracně posešivali zpět cosi na způsob delšího vytáhaného trička. Podobnost s bývalým svetrem (budiž mu nebe milostivé) se nezapřela a jediným problémem se ukázal způsob oblékání. S nalepenými pláty se to jako tričko oblékat nedalo a tak jsme na pravém boku doplnili rozparek od podpaží po dolní okraj. Zapínání jsme převzali přezkové z vest.

Brnění bylo překvapivě pohodlné, pokud se to o brnění říci dá. Nikde mě nic výrazně neomezovalo a jediným vnímaným pocitem tak byla snížená pohyblivost při pokusu o zavázání bot a váha, která dosáhla ve finále patnácti kilogramů.

Z brnění jsem měl takovou radost, že jsem v ní běhal celý den po chodbách bunkru a děsil všechny náhodně procházející. Od spaní v ní mě musel Alexej chvíli přemlouvav.

Na první cestu na základnu jsem se nesmírně těšil. Měl to být můj první výlet mimo bezpečí bunkru. Základna vznikla nedlouho po otevření bunkru jako předsunutá hlídka našeho vedení. Z důvodů bezpečnosti bylo povolení k opuštění bunkru udělováno jen prověřovaným osobám a to pouze dostatečně psychicky a fyzicky odolným jedincům. Hlavním důvodem snaha o utajení polohy bunkru a zároveň umožnění kontaktu s vnějším světem.

Základna byla přibližně sedmdesát kilometrů na severovýchod od vstupu do bunkru a spojení zajišťovaly zakopané kabelové vedení z dob ještě před velkým třeskem, jak válku Alexej často popisoval. Základnu tvořilo železobetonové opevnění na jižní straně kdysi rozsáhlého vojenského komplexu Fort Carson u města Colorado Springs.

Konstrukce pevnosti kupodivu nebylo nutné složitě opravovat s výjimkou severní strany. Ta i po více než sto letech nesla známky žaru exploze nad Denverem vzdáleného 90 km. Museli jsme doinstalovat veškeré vystrojení budov a věží, které zmizelo. Základna se totiž nacházela nedaleko karavanní stezky využívající původní silnici č. 24. A tak byla před námi často využívána jako dočasné útočiště pro mnohé poutníky, kteří místo před námi navštěvovali. Stinnou stránkou byly hromady trusu tažných brahmin v původním skladu a absence čehokoliv co se dalo odnést.

Oprav se účastnil i Alexej. Bylo potřeba někoho, kdo by dokázal zprovoznit dovezené vybavení a zajistit spojení s bunkrem. Základna byla na zbývajících dvou jižních věžích z původních čtyř vybavena kulomety M2 ráže .50 BMG a posádku tvořilo deset spolehlivých mužů v turnusech po třech měsících. Po nešťastné události z léta 2192, kdy si na posádce

vyzkoušeli sílu nájezdnic, byl počet ztrojnásoben a obě doposud neopravené severní věže rekonstruovány včetně výstroje dalších dvou M2.

Na druhou stranu si Základna získala díky tomuto útoku pověst spolehlivého útočiště a stala se tak vyhledávanou zastávkou větší části karavan proudících po stezce. Díky nim jsme získávali nejaktuálnější informace o okolí bez nutnosti velkého množství hlídek.

Základna měla dvě část, z nichž jedna byla přístupná pouze posádce. V části druhé bezpečně oddělené od okolí ale i vnitřku Základny byly prostory pro "návštěvy". Ubytovna pro původně plánovaných 80 členů posádky zajišťovala dostatek místa karavany i náš improvizovaný posádkový obchod. Studna zajišťující čistou pitnou vodu sahala do hloubky 80 m pod úroveň terénu. Za luxus ubytování, ochrany a dostatku čisté vody byla většina ochotna zaplatit zanedbatelný poplatek a tak nebylo třeba obchodem nadměrně rozpouštět skladové zásoby bunkru.

V době mého prvního turnusu již Základna figurovala na mapách karavan a s nejbližšími zemědělskými usedlostmi a městečky fungoval čilý obchodní styk. Služba v posádce se ukázala časem spíše jako nuda. Ono koukat celý den z věže po okolí a hledat podezřelý pohyb po dvou týdnech omrzí a čekat dalších deset týdnů na vystřídání je ubíjející. Možnost zařazení mezi průzkumníky jsem tedy vítal jako smilování a samou nedočkavostí nemohl usnout noc před nástupem.

Průzkumníci měli mezi jednotkami bunkru dost výsadní postavení. Vzhledem k častějšímu pobytu venku se od nich očekávala vyšší odolnost než u posádek základny, což v mém případě nebylo nutné nijak složitě dokazovat. Horší to bylo s požadavkem na splývání s okolím, kdy jsem z okolí povětšinou spíše vyčníval. Naprosto nenápadným sem se v terénu stával pouze poté, co jsem si lehl, což pro průzkum není nejrychlejší způsob přesunu.

Celkem logicky jsem byl tedy nasazován na průzkumné akce, kde se jednalo spíše o odolnost než o nenápadnost. Postup v čele jednotky před vlastní skupinou byl pro mne jako dělaný. Při druhém průzkumu v okolí základny jsem 13. května 2197 poprvé zabil.

Byl jsem pátým členem průzkumné hlídky dokumentující východní část sektoru. Chlapi šli přibližně sto metrů za mnou, když jsem dostal svůj první zásah. Vzhledem k tomu, že jsem nic takového nečekal, jsem s sebou seknul na zem jak pytel brambor. Překvapeně jsem si ohmatával místo zásahu, které prozrazovala poškozená mřížka balistického plátu mého brnění. Nájezdník musel být mimořádně nezkušený nebo jistý sám s sebou, neboť se ke mě hnal zpoza nejbližších trosk stavení bez jakéhokoliv krytí. Teprve přibližně pět metrů ode mě si uvědomil, že mrtvola má méně nasraný výraz a rozhodně se nesnaží vytáhnout bouchačku z pouzdra. Stačil vystřelit ještě jednou, než mu krkavici roztrhla kulka vypálená mnou. Svalil se na zem stejně jako před chvílí já sám s tím rozdílem, že on to evidentně myslel s umíráním doopravdy. Zatímco jsem se vyjeveně díval na tu spoustu krve, přehnal se kolem moje hlídka v pokusu dohonit zbývající dva. Ti byli natolik rozumní, že po vyhodnocení svého omylu nechali kamaráda kamarádem a pokusili se utéct. Kulka do zad není zrovna férové řešení sporu, ale stříleli jako první. Po návratu na základnu jsme dostali pojeb všichni. Já že si chodím na hlídce jako na procházce s bouchačkou v pouzdře a ostatní, že nedovedli alespoň jednoho živého na výslech.

Ještě že není na základně vězení. Museli jsme si prohřešek odpracovat v kuchyni.

5. června 2197

jsme prověřovali informace o zvýšené aktivitě nájezdníků na stezce jižně od základny. Trosky města Pueblo byly nepříjemně blízko Cañon City a tím i bunkru. Nebylo radno situaci podceňovat a tak se hlídky kromě mě účastnilo kompletní družstvo pod velením desátníka Milsona. Tucet chlapů co mělo alespoň jednu bojovou akci za sebou. Dva lehké kulometry, osm pušek, zdravotník a já.

Po vstupu do trosek na kraji města jsem postupoval vždy minimálně dvě až tři budovy před družstvem. Snažil jsem se vypadat klidně a nespírat pažbu příliš křečovitě. Po přibližně hodinovém postupu ulicemi podél stezky jsem polevil v ostražitosti a tak mě zpoza nejbližšího rohu vybíhající individuuum překvapilo. Výškou mě jen o málo převyšoval, zato svalové hmoty měl v monstrózních svazcích na těle více jak dvojnásobek. Z úmyslu mě zabít jej usvědčoval asi metr a půl dlouhý kus omlácené lešenářské trubky.

Reflexy jsem měl již poměrně slušné a tak umístit dvě střely doprostřed mohutného hrudníku byla otázka tří vteřin. Dvě díry a tvořící se krvavé bubliny evidentně neznamenal nic proti třem metrům rozeběhnutého svalstva. Po dalších dvou rychle umístěných dírách jsem se poprvé v životě obrátil na útěk.

"K zemi vojáku!"

Vojenský dril zafungoval naprosto bezchybně a já se vrhám do sutin pokrývajících silnici, aniž bych nad smysluplností rozkazu přemýšlel. Bestie přestane bubliny pouštět necelých sedm metrů ode mě. Po mém plavém skoku se do něj opřela olověná smršť ze všech desíti hlavních. Ještě mi přestalo zvonit v uších, když jsem za družstvem zaregistroval pohyb. Zřejmě se nehýbalo jen něco za námi neboť vojín Dunaway zvedl ruku, ukazující někam před sebe s varovným výkřikem.

"Je to p... !"

Slova zanikla v dunění střelby, která smýkla Dunawayem na zed'. To že je to past už ale věděl každý z nás. Kulometry spustili okamžitě odpověď a kryli náš spěšný přesun do sutin nejbližšího domu. Spolu s Dunawayem se tam nestačí dostat dva další. Oba leží obličejí k zemi tam, kde si podali ruku se smrtí. Neprůstřelné vesty jim byly vzhledem ke vzdálenosti a použitým zbraním na dvě věci. Útočníci se kryti sutinami propracovávají blíže k našemu úkrytu. Kromě množství lidských postav ve všemožných hadrech zaznamenávám ještě další dva obry podobné tomu prvnímu. Ti narozdíl od krytí zkouší oba přímý útok a dopadají naprosto stejně jako ten první. Zcela jim chyběl jakýkoliv pud sebezáchovy a pokoušeli se o zteč pouze s trubkou v ruce.

Podpurné palbě jejich druhů se mezitím podařilo zneškodnit další dva členy našeho družstva. Desátník Milson stále svírající svou M16 bublá stejně jako první obr. Jen ne tak dlouho. Hlaveň kulometu mířící do nebe prozrazuje polohu druhého, celkově již v pátého padlého. Vojín Mark Snyder, zdravotník našeho družstva, drží v ruce obinadlo, které ani nestačil na Milsona použít. Musím ho srazit na zem, jinak se ten blbec ještě nechá trefit a nebude nás kdo dávat dohromady.

"Nechte je tady! Marku posbírej jejich munici a mazej do toho baráku za námi."

Rozkazy řvu mezi jednotlivými výstřely. Jako četař mám po smrti desátníka nejvyšší hodnost a nechtěně se tak stávám velitelem zbytku našeho družstva.

"Brinnere, padejte za ním a hlase vysílačkou stav základně. Ať okamžitě pošlou posily! "

Zatímco kryjeme palbou přesun těch dvou, mi v hlavě bleskne myšlenka na tenčící se zásoby munice. Při ústupu přicházíme i o druhého kulometčíka. Je už téměř u dveří, když mu hrudník zmizí v krvavé tříšti. Do vchodu za námi proletí pouze levá noha utržená těsně pod kolenem. Dunění střelby doprovází následující exploze omítky do místnosti. Ani betonová zeď nedokáže zastavit projektily vysekávající v ní úhledné kruhové otvory. Z hloubi paměti se vynořuje vzpomínka na zvukovou nahrávku střelby z těžkého kulometu v ráži 0.50 BMG. Jednou z děr opatrně vykuknu ven v pauze na výměnu nábojového pásu. Necelých čtyřicet metrů daleko stojí podivné vozidlo s obrysem zbraně, kterou jsem viděl zatím jen na věžích základny. Hlaveň se otáčí zpátky směrem k nám a vypouští za hrozivého zvukového doprovodu další dávku. S tímhle nás tu rozstřílí dřív, než sem vůbec nějaká posila dorazí. Přemýšlím jen chvíli a ukazuji rukou.

"Vy čtyři se přesuňte do prvního patra, odkud nás budete krýt. Po každém výstřelu měňte pozici"

"Já s Tylerem to vezmeme přímo a pokusíme se zničit ten kulomet dřív, než nás tu semele."

Pod ochranou krycí palby vedené ze všech zbývajících zbraní přebíháme blíže ke kulometu sutinami podél ulice. Útočníci netušíce, že by jsme něco tak šíleného provedli, ztrácejí jistotu a stahují se blíže ke kulometu, který mezitím umlčuje naše krytí. Může jich být stále alespoň deset a velice dobře vědí jak je pro jejich úspěch kulomet důležitý.

Po překonání poloviční vzdálenosti slyším zpoza krytu mezi jednotlivými výstřely rachocení startéru. Pokud se jim podaří odjet na větší vzdálenost, tak jsme nahraní. Tyler pouze přikývne a rychle vytahuje pojistku ručního granátu. V jeden moment se oba zvedáme a vybíháme vpřed. Ještě před tím jsme si každý vyhlédli dostatečně odolný kryt za kusy rozlomeného betonového nosníku, který nás dokáže ochránit před střepinami obranného granátu v Tylerových rukách. Zatímco se Tyler napřahuje, střílím po nejbližším útočnickovi a jeho nazpět padající tělo s sebou strhává i jeho druha. Tyler stačí odhodit granát směrem k vozidlu a dostává zásah do hrudníku. Udělá ještě dva vrávoravé kroky směrem ke krytu, než jej nadobro zastaví dávka z bezprostřední blízkosti. Jeho kryt je naneštěstí z druhé strany obsazen do této chvíle schovaným útočnickem. Sám z bezpečí svého krytu s pouze dvěma průstřely levé nohy sleduji, jak se oběma rukama opírá o vršek betonového nosníku a obrací obličej směrem ke mně. Z jeho pohybujících rtů jen s obtížemi odezírám vzkaz.

"Ted' ..... dívej"

Úsměv na jeho tváři se vzhledem k množství krve mění v děsivou grimasu. Nemohu si pomoci a přes varování zvonící uvnitř hlavy vykukávám zpoza krytu ven. Až příliš pozdě si uvědomuji, že vzkaz jsem pochopil špatně a zněl jinak.

"Ted' se nedívej"

Granát vržený Tylerem po dokonalé křivce se po dopadu zakutálel pod přední nápravu kdysi nablýskaného Fordu F-150 tříadvacáté generace. Motor přepracovaný na spalování methanu byl právě nastartován ve snaze opustit příliš horkou půdu bojiště. Dvě obří tlakové nádrže bezezbytku vyplňující nepříliš praktickou korbu pickupu obsahovaly 800 litrů vysoce těkavého uhlovodíku, nyní proudícího tlakovými hadicemi do vidlicového osmiválce o objemu 5,4 litru.

Zpoždovač ležícího granátu prohořel po třech vteřinách k rozbušce, které předal svou smrtící zprávu. Rozbuška pak vlastní detonací iniciovala explozi hlavní trhací náplně. Litinový obal ve tvaru ananasu neměl šanci takový tlak vydržet. Rozpadl se v předem definovaných lomech na jednotlivé ostré střepiny hledající svůj cíl.

Velká část proletěla podlahou pickupu bez větších problémů a zazvonila o stěny tlakových nádrží, na jejichž proražení neměla dostatek energie. O něco menší štěstí měl řidič, kterému střepina prolétla sedačkou a po protržení stehenní tepny škrábla střelce z kulometu na levé ruce. Zatímco se přední sklo barvilo krví tryskající s tepny, slábnoucího řidiče stiskl střelec spoušť ve snaze rozstřílet vše v okolí.

Zaseknuta v hliníkovém bloku motoru mezitím chladla střepina, která prolétnuvší motorovým prostorem přetnula tlakovou hadici. Methan proudící kolem zhasínajícího motoru rychle vyplnil prostor pod kapotou a hledal si cestu ven. Zášleh po výstřelu z hlavně na korbě lafetovaného kulometu byl posledním v řetězci událostí vedoucích k přeměně vozu na teplo a světlo.

Exploze rozmetala po okolí sutiny a části vozu zabíjející cestou vše živé. Kus nárazníku letící směrem k Tylerovi jej přesekl v úrovni hrudníku. Útočníci kryjící se na opačné straně než já neměli nejmenší šanci. Zrnka písku zvednutého tlakovou vlnou pronikala hluboko pod kůži zasažených. Můj pokus o skrytí hlavy nebyl dostatečně rychlý a v jediném okamžiku jsem přišel o zrak. Těsně před bezvědomím jsem stačil zaslechnout blížící se střelbu.

Právě teď

10. června 2197

Jsem na základně dva dny a ze zpráv donášených Markem si dělám obrázek o naší situaci. Už 12 hodin se ze shora ozývá střelba. Hlídky se dle očekávání už nevrátili. Tedy ne dobrovolně. Dva kluky, kteří to přežili, někdo během noci dotáhl na dohled od pevnosti a nechal je tam přivázané k vraku autobusu. Zatímco se řešilo, jak je odtamtud dostat, vyšlehly z autobusu plameny a oba zmizeli v ohnivě kouli. Od té chvíle se co dvě hodiny pokoušejí útočníci dobýt základnu. Jen jim asi nějak nedošlo, že po předchozím divadle s autobusem se nikdo nebude chtít dobrovolně vzdát.

Před obležením základny nocovaly uvnitř dvě karavany, které se tak dostaly nedobrovolně do stejné šlamastiky jako my. Velitel základny, kapitán Hawkins odeslal hlášení na bunkr a doporučil uzavření hlavních vrat do doby, než se základna znovu ohlásí.

Nejprve jsem nechápal, proč nepožádal o posily. Po chvíli přemítání mi ale došel smysl chladné kalkulace. Raději se obětuje život necelé padesátky lidí na základně, než by se vyradila pozice bunkru s bezmála dvěma tisíci obyvatel. Navíc jen část z nich ví, kde bunkr leží a Ti živí do zajetí nepůjdou. Jako na potvrzení mých myšlenek mi při další návštěvě Mark pod peřinu vsunul Prcka s krátkým zásobníkem.

"Charlie, je to asi hodně zlý. Hawkins nechal rozdat zbraně i lidem od karavan. Máme už osmnáct mrtvých a při tomhle tempu nám munice vydrží sotva do večera.

A mám vyřídit, že se bude bojovat do posledního - nikdo nesmí promluvit."

I když jsem něco takového očekával, tak mě nahlas řečená skutečnost vyděsila. Pravačkou jsem z Prcka vycvaknul zásobník a prsty zkoumal obsah.

"Je jich jen pět Charlie. Měl jsem Ti ho donést jen s jedním nábojem, ale to mě přišlo morbidní."

Musel jsem se nechtě začít smát. Přinese rozkaz k sebevraždě, a přesto mu přijde humánnější mi k té jedné jediné potřebné kulce přidat další čtyři.

"Marku, ty seš stejně děsný tele."

"Myslíš, že je snadný ti donést kvér a říct Ti k čemu ho máš použít?"

Mark s sebou trhnul, když se na povrchu rozezněla střelba.

"Musím nahoru s materiálem pro doktora."

Po těchto slovech vyběhl z pokoje ven. Doktor Kursky se tu už dlouho neobjevil. Prý jen pobíhá mezi postaveními a flikuje zraněné přímo na místě. Každá puška na obranu dobrá - jen o slepého není zájem. Střelba nabírala na intenzitě a temné dunění dávalo vědět o zapojení kulometů na věžích.

První exploze rozechvěla budovu tak, že zadrnčela i sklenička s vodou na mém stolku. Další dvě po sobě rychle jdoucí rány pak srazili skleničku definitivně na zem. Po chvíli ticha bylo slyšet pronikavý hvizd píšely následovaný blížícím se řevem. Do střelby znovu obnovené se připojily výbuchy granátů. V jeden okamžik intenzita hluku vzrostla a do pokoje vnikla ozvěna střelby v chodbách prvního povrchového patra. Vzhledem k uzavřenému prostoru byly ozvěny boje doslova ohlušující. Jednotlivé výstřely přerušovaly dávky rezonující celým tělem.

Zasunul jsem zásobník zpět do Prcka a levou rukou natáhl závěr. První z pěti andělů se zasunul do komory a čekal na pokyn. Posunul jsem se v posteli tak, abych seděl zády opřený o zeď a namířil směrem, kde jsem tušil dveře pokoje. Mám jich přeci jen o čtyři víc, než potřebuji a nevyužít je by bylo plýtváním.

Střelba se mezitím přesunula na mojí úroveň a já slyším na konci chodby dusot nohou. Ve chvíli kdy se rozrazí dveře jen podle sluchu, opravuji směr hlavně a jako v transu mačkám spoušť. Jedna rána za druhou mizí směrem, ve kterém tuším cíl. Cvakání křečovitě mačkané spouště mě přivádí zpět do reality. Zapomněl jsem počítat. Žuchnutí těla a zvuk pomalu se zavírajících dveří mizí v dupotu množství bot po schodišti a chodbách. Teď už nepoužitelnou zbraň odhazují někam vpravo a čekám na svůj konec.

"Hej, Charlie je živej!"

"Brinnere, hlídej to tu a my vyřídíme toho posledního."

Nevím co se děje a tak chvíli jen něco nesmyslného huhlám. Podle hlasů poznávám kluky a slyším, jak se rozbíhají po chodbě dál. Brinner mě chytá za ruku.

"Máš neuvěřitelný štěstí Charlie, že ještě žiješ. Posledním útokem nám sejmuli dvě věže a dobrá dvacítká z nich se dostala dovnitř. Většinu z nich jsme sejmuli nahore, ale minimálně třem se nějak podařilo dostat se dolů."

Začínají se mi klepat ruce, když se ptám. "Jak víte, že jsou tři?"

Brinner si odkašlá a říká. "Mysleli jsme, že jsou jen Ti dva, co jsme sejmuli v patře nad Tebou. Ale musí tu bejt ještě jeden, poněvadž před Tvýma dveřma leží na kaši rozstřílenej Mark."

Zastavuje se mi srdce a začínám neartikulovaně řvát ...